

0.85 - 1.00 μ., ἤτο δυνατόν νὰ γεφυρωθῆ διὰ τεσσάρων ἀναβαθμῶν, ὕψους 0.21 μ. - 0.25 μ.¹ περίπου καὶ πλάτους 0.30 μ., ἐκ τῶν ὁποίων τὴν θέσιν τοῦ πρώτου ἐκ τῶν ἄνω ἀναβαθμῶν, ἤτοι τοῦ κατωφλίου, κατεῖχεν ὁ δόμος γ, ὕψους ἐπίσης 0.232 μ.² Ὅθεν τὸ μῆκος τῶν παραστάδων, 0.90 μ., ὑπελογίσθη ἐπὶ τῆ βάσει τῆς μικρᾶς ταύτης κλίμακος, ἀπαιτούσης διὰ τοὺς τρεῖς κατωτέρους ἀναβαθμοὺς (πλάτ. 0.30 μ.) ἀνάπτυγμα 0.90 μ., τοῦ τετάρτου ἀναβαθμοῦ ἀντιστοιχοῦντος πρὸς τὸν δόμον γ. Πιθανῶς εἰς τὰ μεταξὺ τῆς θύρας καὶ τῶν παραστάδων τῆς προστάσεως ἰσοπλατῆ τμήματα τῶν τοίχων (πλάτ. 1.67-1.68 μ.) καὶ ὑπεράνω τῶν ὀρθοστατῶν ἠνοιγόντο ἰσάριθμα παράθυρα, διότι τοιοῦτό τι δὲν ἀποκλείει τὸ ἴσον πρὸς τὸ ἄνοιγμα τῆς θύρας (1.67-1.68 μ.) πλάτος τῶν ἑκατέρωθεν τοίχων. Διὰ τούτων παρείχεται ἡ ἐντύπωσις τῆς τριπλῆς ἀρθρώσεως τῆς προστάσεως, ἀντιστοιχούσης πρὸς τοὺς τρεῖς μέσους κίονας τῆς νοτίας στοᾶς. Προσέτι δὲ ἡ μορφή πλησιάζει πρὸς τὸν καθιερωθέντα τύπον τῶν ἱερῶν, τῶν συνδεομένων μὲ χθονίαν ἢ ἡρωικὴν λατρείαν, ὡς π.χ. συμβαίνει εἰς τὴν δυτικὴν πλευρὰν τοῦ Ἐρεχθείου, ὁμοίαν πρὸς ναόσημον τάφον, καὶ εἰς ἄλλα παρόμοια ἱερά, διὰ τῆς ἀρθρώσεως τῆς ἐπιφανείας τῆς ἀνωδομίας διὰ κίωνων ἢ παραστάδων καὶ ἀνοιγμάτων μορφῆς παραθύρων³. Ἀλλὰ περὶ τούτου αἱ ἀνασκαφαὶ οὐδεμίαν ἐνδειξιν σοβαρὰν παρέσχον, ἐκτὸς τμήματος ἐπικράνου παραστάδος ἐκ φαιοῦ σχιστολίθου, λίαν ἐφθαρμένου (ἀνωτ. σ. 63), ὑλικοῦ χρησιμοποιοθέντος κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνάγεται καὶ τὸ οἰκοδόμημά μας. Πιθανώτατα τοῦτο ἀνῆκεν εἰς τὴν ἐσωτερικὴν παραστάδα, εἰς τὸ σημεῖον συνδέσεως τοῦ ΒΑ. στυλοβάτου μὲ τὸν ἐξωτερικὸν τοῖχον (πίν. 2 β3, εἰκ. 55), διότι τὸ θεμέλιον ἐνταῦθα ἐξέχει ἐμφανῶς ἑκατέρωθεν τῆς ὑπευθυντηρίας τοῦ στυλοβάτου, ἐκεῖ δὲ πλησίον εἶχεν εὐρεθῆ κατὰ τὴν ἀνασκαφὴν⁴.

β'. ΤΑ ΑΝΑΘΗΜΑΤΙΚΑ ΒΑΘΡΑ

(Πίν. 2, εἰκ. 66-72)

Σειρὰ ἀναθηματικῶν βάθρων, σχηματίζουσα ἀμβλεῖαν γωνίαν μὲ τὴν κορυφὴν πρὸς τὸ οἰκοδόμημα, ἐξικνουμένη δυτικῶς μὲν μέχρι τοῦ κτίσματος Η, πρὸς ἀνατολὰς δὲ μέχρι τοῦ δωρικοῦ ναοῦ Α, ἐπισημαίνει τὴν λατρευτικὴν σπουδαιότητα τούτου. Ἐνταῦθα παρέχομεν περιγραφὴν τῶν ἑκατέρωθεν τοῦ οἰκοδομήματος βάθρων 1-8.

¹ Σημειωτέον ὅτι καὶ τὸ ὕψος τοῦ τοιχοβάτου ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ ὕψος ἀναβαθμοῦ (0.232 μ.).

² Ὁ διευθύνων τὴν ἀρχαιολογικὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Κράτους, κ. Ἰ. Κοντῆς, μὲ κατέστησε προσεκτικὸν ὡς πρὸς τὴν μορφήν τοῦ ὑπὸ τοὺς λίθους δ2 καὶ δ3 δόμου (εἰκ. 63, 65ε), τοῦ ὁποίου ἡ μορφή ἐνθυμίζει κατώφλιον θύρας. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ κλίμαξ θὰ ἀνεπτύσσεται εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς στοᾶς περὶ τὸ ἐν μέτρον καὶ οὐχὶ πρὸς τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ κτηρίου. Ὡς πρὸς τὴν βάσιμον παρατήρησιν ταύτην πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι ἡ ἀπουσία παντὸς ἴχνους κλίμακος ἐντὸς τῆς στοᾶς, δοθέντος μάλιστα ὅτι τὸ δάπεδον ἐκεῖ ἦτο πολὺ ὑψηλότερον, καὶ ἰδίως ἢ διὰ τοῦ σημείου τούτου

διέλευσις τοῦ ἀποχετευτικοῦ ἀγωγοῦ (ἀνωτ. σ. 51-52) μαρτυροῦν περὶ τῆς ὀρθότητος τῆς ἀνωτέρω ἀπόψεως.

³ Ἴδὲ ἰδίᾳ Ν. ΚΟΝΤΟΛΕΟΝΤΑ, Τὸ Ἐρεχθεῖον, σ. 55 κ.ἐξ.

⁴ Εἰς τὴν ὑπαρξιν τῆς παραστάδος, προεχούσης τοῦ ἀνατολικοῦ τοίχου περὶ τὰ 10 ἐκ., ὀφείλονται ἐπίσης ἡ σημειωθεῖσα διαφορὰ τοῦ δευτέρου ἐξ Α. τόρμου, ἀπέχοντος 0.95 μ., ἔναντι τοῦ κανονικοῦ 0.85 μ. (ἀνωτ. σ. 60, ὑποσ. 1), ὡς καὶ τὸ μέγα πλάτος τῆς λαξεύσεως (1.07 μ.) εἰς τὸ σημεῖον συνδέσεως τοῦ ΝΑ. στυλοβάτου μὲ τὸν ἀνατολικὸν τοῖχον (πίν. 2. β2, ἀνωτ. σ. 54 καὶ εἰκ. 48).

Βάθρον 1 (πίν. 2, καὶ 3 τομὴ Α-Α', εἰκ. 66)¹, ἀνατολικῶς τοῦ προπύλου, ἀπέχον ἕν μέτρον ἀπὸ τοῦ τοίχου τοῦ κτηρίου. Ἡ ὑποθεμελίωσις ἀποτελεῖται ἐκ σωροῦ ἀκανονίστων λίθων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐδράζεται τετραγωνικὴ κρηπίς, διαστάσεων $0.90 \times 0.90 \times 0.27$ μ., ἐπέχουσα θέσιν εὐθυνηρίας, ἐκ τοῦ αὐτοῦ κοινοῦ ἀσβεστολίθου μὲ τὸν ὑπερκείμενον δόμον. Ἡ ἄνω ἐπιφάνεια αὐτῆς, ὄρατὴ καὶ ἐπιμελέστερον εἰργασμένη, ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ μέσον περίπου τοῦ ὑπὸ τὸν τοιχοβάτην δόμου γ τοῦ περιβόλου, καθ' ὄλοκληρίαν ὄρατοῦ (ἀνωτ. σ. 52). Ἐπ' αὐτῆς βαίνει ἡ τετραγωνικὴ βάσις, διαστάσεων $0.70 \times 0.745 \times 0.37$ μ., συνδεομένη μετὰ τῆς κατὰ 0.10 μ. προεχούσης εὐθυνηρίας διὰ δύο καθέτων ἐμπολιῶν, ὧν οἱ τόρμοι γομφώσεως, διαστάσεων 0.05×0.06 μ., διακρίνονται ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας τῆς εὐθυνηρίας καὶ ἐπὶ τοῦ μέσου

Εἰκ. 66. Ἐπιφάνεια τῆς προσόψεως τοῦ Ε' ἀπὸ ΝΑ. Ἐμπροσθεν τὸ βάθρον 1.

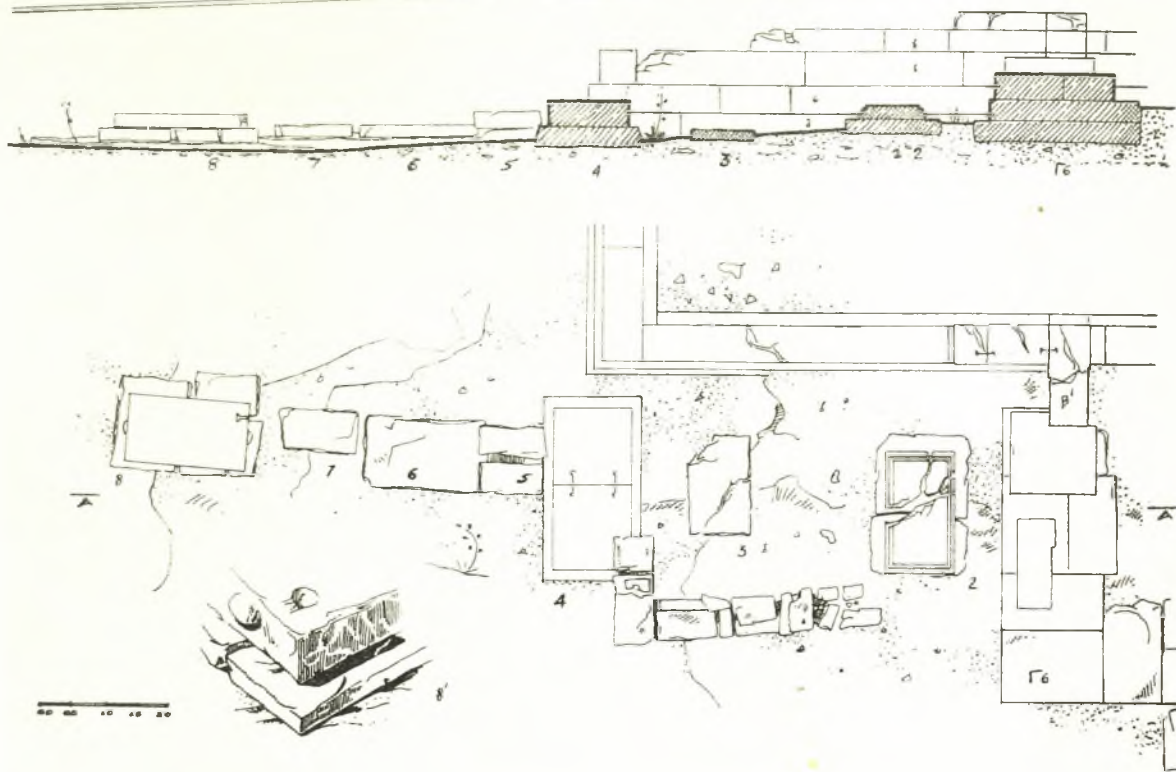
ἀκριβῶς τῆς Α. καὶ τῆς Δ. πλευρᾶς τῆς τετραγώνου βάσεως. Ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας ταύτης κυκλικὴ ἐμβάθυνσις, διαμέτρου 0.41 μ. καὶ βάθους 0.04 μ., ἐχρησίμευε πρὸς ἔδρασιν ἀναθήματος, πιθανώτατα κίονος, οὐχὶ ὑψηλοῦ, διότι οὐδὲν ἴχνος γομφώσεως ὑπάρχει ἐπὶ τοῦ κυκλικοῦ βυθίσματος. Ἐνεκα τῆς θεμελιώσεώς του ἐπὶ ὑψηλοτέρου ὡς πρὸς τὸ οἰκοδόμημα δαπέδου (ιδεὲ τομὴν Α-Α'), τὸ βάθρον δύναται νὰ θεωρηθῇ μεταγενέστερον τούτου καὶ τοῦ προπύλου (τέλος 3ου π.Χ. αἰ.), κατασκευασθὲν βραδύτερον, ὅτε εἶχεν ἀνυψωθῆ τὸ ἔδαφος ἐκ τῶν ἐπιχώσεων πρὸ τοῦ οἰκοδομήματος.

Βάθρον 2 (πίν. 2, 2 καὶ 3 Α-Α', εἰκ. 67, 2 καὶ 68)². Τὸ ἐπιμελέστερον εἰργασμένον ἐκ τῶν κατὰ χώραν σφισσομένων βάθρων παρόμοιαι ὁμοίως βάσεις εὐρίσκονται ἐντειχισμένοι εἰς τοὺς τοίχους τῆς βασιλικῆς. Ἀπέχον $0.70-0.75$ μ. ἀπὸ τῆς δυτικῆς πλευρᾶς τοῦ προπύλου καὶ 1.25 μ. ἀπὸ τῆς προσόψεως τοῦ Ἱεροῦ, ἔχει προσανατολισμὸν ἀπὸ Β.

¹ Ἡπειρ. Χρον. ἔ.ἀ. σ. 214.

² Αὐτόθι.

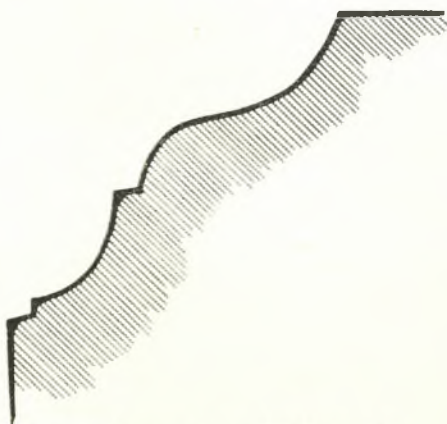
Εικ. 67. Κάτοψις και τομή βάθρων πρό της ΝΔ. πλευράς της Ίερας Οικίας.

Εικ. 68. Τὸ ἐνεπίγραφον βάθρον 2.

πρὸς Ν. Ἡ θεμελίωσις, ἀντιστοιχοῦσα πρὸς τὸ ὕψος τοῦ δόμου ζ, ἐπέχοντος θέσιν εὐθυνηρίας, ἀποτελεῖται ἐκ δύο μεγάλων ἀκανονίστων πλακῶν, διαστάσεων συνολικῶς $2.00 \times 1.135 \times 0.21$ μ. Ἐπ' αὐτῶν ἐδράζεται ἡ βάσις, ἐκ καλῆς ποιότητος ἀσβεστολίθου, ὁμοίου πρὸς τὸν τοιχοβάτην. Ταύτης σφύζεται ἡ κατωτέρα μόνον στρώσις, ἀπολήγουσα ἄνω εἰς διπλοῦν κυμάτιον (εἰκ. 68-69), διαστάσεων 1.98×1.06 μ. παρὰ τὴν βάσιν, ἄνω δὲ 1.61×0.80 μ., ὕψους 0.24 μ. Ἐλλείπουν μικρὰ τμήματα τῆς Δ. πλευρᾶς. Τὸ τεμάχιον τῆς ΒΑ. γωνίας (εἰκ. 68, δεξιᾶ) εὐρέθη ἐπὶ τοῦ νοτιωτέρου σημείου τῆς δυτικῆς στοᾶς κατεχωσμένον ὑπὸ τὸ δάπεδον.

Τὸ ΒΔ. (ἀριστερᾶ) μεγαλύτερον τεμάχιον εἶχεν εὐρεθῆ παλαιότερον μετακινημένον¹ Ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας τοῦ βάθρου ὑπάρχει ἀναθύρωσις πρὸς ἔδρασιν τοῦ ὑπερκειμένου δόμου. Ἐπὶ τῆς ΒΔ. καὶ τῆς ΝΑ. γωνίας ὀρθογώνιοι τόρμοι (2×4 ἐκ.) ἐχρησίμευον πρὸς γόμφωσιν. Ἐπὶ τῶν καθέτων πλευρῶν περιτένεια, ἀμυδρῶς διακρινομένη, περιβάλλει ἄπεργον στικτόν. Ἐπὶ τοῦ κοιλοκύρτου κυματίου τῆς Ν. πλευρᾶς, τῆς κυρίας δηλ. ὄψεως, ἀναθηματικὴ ἐπιγραφὴ ἀμυδρότατα διακρινομένη: Διὶ Ναΐῳ καὶ Διώναι².

Εἰκ. 69. Τομὴ τῶν κυματίων τοῦ βάθρου 2. Σμίκρονσις 1/3.

Ἐνεκα τῆς ἐδράσεως τῆς βάσεως εἰς τὸ αὐτὸ ὕψος μὲ τὸν δόμον ζ τῆς προσόψεως τοῦ κτηρίου καὶ αἰσθητῶς βαθύτερον τοῦ προπύλου δύναται νὰ θεωρηθῆ σύγχρονος ἢ μεταγενεστέρα τοῦ ἐλληνιστικοῦ περιβόλου καὶ πάντως ἀρχαιότερα τοῦ προπύλου (ὅπερ συμφωνεῖ καὶ

μὲ τὴν μορφήν τοῦ κυματίου καὶ τῶν γραμμάτων), κατασκευασθέντος περὶ τὰ τέλη τοῦ 3^{ου} π.Χ. αἰ., καὶ νὰ χρονολογηθῆ ἐπομένως ἐντὸς τοῦ 3^{ου} π.Χ. αἰ. Ἡ μορφή τοῦ μόνου σαφῶς διακρινομένου γράμματος Ω, ὡς καὶ ἡ τοῦ κυματίου, ὑποδεικνύουν τὸν 3^{ον} π.Χ. αἰ.³

3. Ὀλίγον δυτικώτερον τούτου σφύζεται ἡ θεμελίωσις τρίτου βάθρου (εἰκ. 67, 3) ἐκ μιᾶς πλακῶς, θραυσθείσης εἰς δύο, διαστάσεων 1.60×1.00 μ., ἐκ κοινῆ ἀσβεστολίθου, καὶ ἀντιστοιχοῦσα πρὸς τὸν δόμον ζ, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ἀφίσταται 1 μ. Ἐπὶ τῆς πλακῶς ταύτης ἔβαιναν ἡ ὄρατῆ βάσις. Ἀμέσως δυτικώτερον εὐρίσκεται τὸ μέγα βάθρον 4 (εἰκ. 67, 4 καὶ 70)⁴, μὲ κατεύθυνσιν ἀπὸ Β. πρὸς Ν., ἐπὶ τοῦ ὕψους τοῦ δόμου ζ. Ἡ θεμελίωσις τούτου, κατὰ τὸ ἥμισυ περίπου ὄρατῆ, ἀπέχουσα 0.44 μ. ἀπὸ τοῦ κτηρίου, παρουσιάζει ἐπιμελῆ ἐργασίαν, ἔχουσα διαστάσεις 1.25×2.80 μ. Ἐπ' αὐτῆς διατηρεῖται ἡ βάσις ἐκ δύο κατὰ μῆκος τοποθετημένων λίθων, 1.20×2.46 μ., ὕψους 0.39 μ., συνδεομένων διὰ δύο συνδέσμων σχήματος I, μήκ. 0.17 μ. καὶ 0.185 μ.

¹ Ἡπειρ, Χρον. ἔ.ἀ. σ. 214.

² Ταύτην, παρατήρησε τὸ πρῶτον ὁ P. FRANKE, ἀναγνώσας τὴν λέξιν ΝΑΩΙ πρβλ. Τὸ Ἔργον 1956, σ. 68. P. FRANKE, Die antiken Münzen, σ. 27, ὑποσ. 3. BCH 86, 1957, σ. 585. Σ. Ι. ΔΑΚΑΡΗΝ, ΑΔ 1960, σ. 12.

³ Παρόμοιον κυμάτιον ἐπὶ ταφικοῦ μνημείου τοῦ Ἀνακτορίου, ἀσφαλῶς τοῦ 3^{ου} π.Χ. αἰ., Σ. Ι. ΔΑΚΑΡΗΣ, ΑΕ 1955, σ. 18, εἰκ. 4 (παράρτημα), ὁ αὐτὸς, ΑΔ ἔ.ἀ. σ. 12, ὑποσ. 22.

⁴ Ἡπ. Χρον. ἔ.ἀ.

Ἄσβεστόλιθος καλῆς ποιότητος καὶ ἐργασία ἐπιμελής. Περιτένεια, πλάτ. 0.035 μ., περιβάλλει ἐξέχον ἄπεργον, κοσμούμενον διὰ στίξεων πυκνοῦ κτενίου. Ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφα-

Εἰκ. 70. Τὸ βᾶθρον 4 (ἀριστερᾷ). Μεταξὺ τούτου καὶ τοῦ 2 ἀναλημματικός τοῖχος ρωμαϊκῶν χρόνων.

νείας παρὰ τὰς ἀκμὰς τῶν μακρῶν πλευρῶν ἀναθύρωσις, πρὸς προσαρμογὴν τοῦ ἐλλείποντος ὑπεράνω δευτέρου δόμου, κατὰ μῆκος δὲ τοῦ ἀνατολικοῦ ἡμίσεος τῆς ἐπιφα-

Εἰκ. 71. Τὰ βᾶθρα 6-8.

νείας ἴχνη λαξεύσεως (τέλος τοῦ 3ου ἢ τοῦ 2ου π.Χ. αἰ., ἔνεκα τῆς κατὰ μίττα ἐγχαράκτου κοσμήσεως). Περαιτέρω καὶ ἐν ἀμέσῳ ἐπαφῇ τὰ βᾶθρα 5-8 (εἰκ. 67, 5-8 καὶ 71) ἐκ κοινοῦ ἄσβεστολίθου. Τῶν τριῶν πρώτων σφύζεται μόνον ἡ θεμελίωσις, ἐπέχουσα

θέσιν εὐθυνηρίας. Τοῦ 5 ἡ θεμέλιος πλάξ πατεῖ ἐπὶ τῆς εὐθυνηρίας τοῦ 4 καὶ τοῦ βάθρου 6.

Εἰκ. 72. Τὸ ἐνεπίγραφον βάθρον τῆς Λιβίης.

Τοῦ βάθρου 8 (εἰκ. 67 καὶ 71), ἐκτὸς τῆς ὑποθεμελιώσεως καὶ τῆς εὐθυνηρίας, διαστάσεων 2 μ. περιπίου $\times 1.55$ μ., διατηρεῖται καὶ ἡ πρώτη ὑπεράνω ὄρατὴ στρωσίς, διαστάσεων $1.62 \times 0.55 \times 0.23$ μ. Αἱ κάθετοι πλευραὶ, πλὴν τῆς βορείου, κοσμοῦνται μὲ τριγωνικοὺς τεκτονικοὺς ἀγκῶνας. Τῆς δυτικῆς πλευρᾶς ὁ ἀγκῶν εἶναι μέγας (0.12×0.15 καὶ ὕψ. 0.08 μ.). Ἐπὶ τῆς Α. καὶ τῆς Δ. πλευρᾶς μεγάλοι τόρμοι γομφώσεως μὲ αὐλάκα μολυβδοχοήσεως (0.065×0.08 μ.). Πλησίον

ταύτης ἀνευρέθη κυβικὴ βάσις ἀσβεστολίθου, φέρουσα ἐπιγραφὴν, ἀμυδρότατα διακρινομένην (εἰκ. 72):

ἀγῶνοθετο[ῦντος ---] | τοῦ · μ · Μο[λ]οσ[σοῦ], | τὸ Κοινὸν τῶν --- | Λιβίαν τῆν [---]
Καίσαρος σε[βαστοῦ]¹

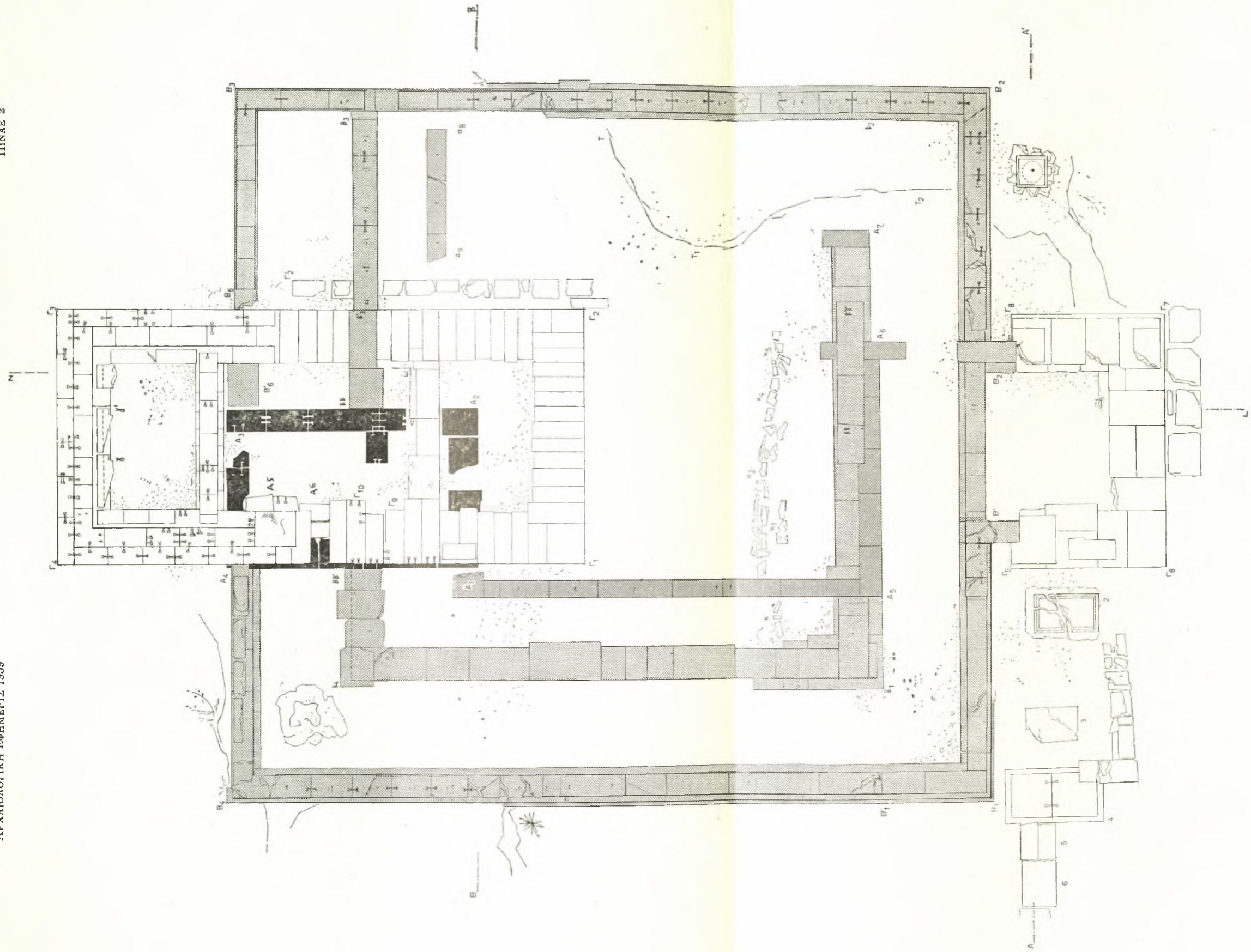
Υ'. ΑΝΑΚΕΦΑΛΑΙΩΣΙΣ ΚΑΙ ΓΡΑΦΙΚΗ ΑΝΑΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ

(Πίν. 8, εἰκ. 73, 96)

Κατὰ τὴν νέαν οἰκοδομικὴν περίοδον ἐκ τοῦ παλαιότερου Ἱεροῦ διετηρήθη μόνον ὁ μετὰ κλειστοῦ προνάου ναῖσκος τῶν κλασσικῶν χρόνων, ὁ βόρειος τοῖχος τοῦ ὁποίου ἐνεσωματώθη εἰς τὴν ἀντίστοιχον πλευρὰν τοῦ ἑλληνιστικοῦ περιβόλου. Ἐσωτερικῶς τούτου ὁ ὑπαίθριος χῶρος, τὸ ἄβατον, περιεβλήθη ὑπὸ στοῶν σχήματος $\square$, μὲ ἀνοικτὴν τὴν πρὸς Α. πλευρὰν, ἡ ὁποία ἐκλείετο μόνον ὑπὸ τοῦ ἀνατολικοῦ τοίχου τοῦ περιβόλου. Αἱ στέγαι τῶν τριῶν στοῶν ἐφέροντο ἐπ' ἰσαρίθμων ἰωνικῶν κίονων (9×9), πλὴν τῆς βορείου, ἡ ὁποία διεκόπτετο διὰ τῆς προβολῆς ἐντὸς τῆς αὐλῆς τοῦ κλειστοῦ προνάου εἰς δύο ἄνισα τμήματα, τὸ δυτικὸν μὲ δύο κίονας καὶ τὸ ἀνατολικὸν μὲ διπλάσιον ἀκριβῶς ἀριθμὸν. Ἡ ὀπισθία βόρειος στενὴ πλευρὰ τοῦ σηκοῦ συνέπεσε μὲ τὸν ἀντίστοιχον τοῖχον τοῦ περιβόλου. Ἐπὶ τοῦ μέσου ἀκριβῶς τῆς πρὸς Ν. προσόψεως τοῦ ἱεροῦ οἰκοδομήματος ὑπῆρχεν εἴσοδος, προστατευομένη ὑπὸ ἀβαθοῦς προστάσεως, εἰς τὴν ὁποίαν ἔφερε μικρὰ κλίμαξ ἐκ τεσσάρων ἀναβαθμῶν, ἔχουσα τὸ πλάτος τῆς θύρας, ἑκατέρωθεν τῆς ὁποίας καὶ ὑπεράνω τοῦ τοιχοβάτου ὑπῆρχον πιθανῶς ἀνοίγματα, ὡς παρὰ ἄθυρα. Ἡ εἴσοδος ὠδήγει διὰ τῆς νοτίας στοᾶς εἰς τὴν

¹ Σ. Ι. ΔΑΚΑΡΗΣ, ΑΔ ἔ.ἀ. σ. 36.

Κάτοπις ύπαρχούσης καταστάσεως τῆς ἱερᾶς οἰκίας.